

Arrest

nr. 340 592 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 21 mei 2014 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen naar aanleiding van het verkopen of te koop aanbieden van verdovende middelen zonder machtiging.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 14 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoeker werd op 2 november 2015 opnieuw geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens druggerelateerde feiten.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 2 november 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 17 juni 2016 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoeker werd op 1 juli 2019 wederom geïnterpelleerd door de politie en de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 15 januari 2020 (RvV 15 januari 2020, nr. 231 230).

1.7. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 1 juli 2019 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij zijn arrest van 11 oktober 2019 (RvV 11 oktober 2019, nr. 227 372).

1.8. Verzoeker werd op 4 maart 2022 nogmaals geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen.

1.9. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 5 maart 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Verzoeker werd op 28 oktober 2024 van zijn vrijheid beroofd en werd op 30 oktober 2024 onder aanhoudingsbevel geplaatst, op verdenking van drugsfeiten.

1.11. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 2 mei 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam: E.(…) K.(…)

Voor naam: A.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: B.(…) S.(…) °(…) Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (…) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (…) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kreeg de kans om de vragenlijst in het kader van zijn hoorrecht in te vullen in de gevangenis van Turnhout op 23.12.2024. Betrokkene weigerde de vragenlijst echter in te vullen. Aldus liet hij op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 08.11.2022 bij de burgerlijke stand van Zwijndrecht aangifte van huwelijk deed. Hij wenste te huwen met een Duitse vrouw. Verder uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw besliste om niet door te gaan met het huwelijk en terug te keren naar Duitsland. Mevrouw staat sinds 06.01.2023 dan ook afgeschreven naar Duitsland. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene op dit moment een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, noch lijkt er sprake van medische problemen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 2014 in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een alias: B.(...) S.(...) °(...) Tunesië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 14.07.2014, 3.11.2015, 17.06.2016, 01.07.2019 en op 05.03.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

1.12. De gemachtigde van de minister trof op 2 mei 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing werd een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 341 502.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §2, 6, 7, eerste lid, 1° en 3°, 62, en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met de actuele medische situatie van verzoeker.

In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker het bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Daarbij werd in toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet aan verzoeker geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet nu verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Nochtans is verzoeker in het bezit van een Spaanse verblijfstitel ingevolge gezinshereniging met een Unieburger (stuk 3). Deze titel staat hem toe om, met paspoort en verblijfstitel – quod in casu, vanuit Spanje visumvrij te reizen naar België en zulks voor een periode van maximum 90 dagen. Dat de bestreden beslissing niet vaststelt dat verzoeker langer op het grondgebied zou hebben verbleven dan toegestaan volgens artikel 6 van de Vreemdelingenwet en aldus in het bezit zou moeten geweest zijn van een visum bovenop zijn paspoort en Spaanse verblijfstitel. De bestreden beslissing is dienaangaande gebrekkig gemotiveerd en schendt artikel 7, eerste lid, 1° juncto artikel 6 van de Vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt voorgehouden als zou verzoeker door zijn gedrag worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Inzake wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België ‘niet zou hebben nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde’. Zo zouden lastens verzoeker twee processen-verbaal zijn opgemaakt en wordt verwezen naar het gegeven dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 30 oktober 2024 voor inbreuken op de drugswetgeving, ‘feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden’.

In casu schendt de bestreden beslissing d.d. 2 mei 2025 het motiveringsbeginsel. Verzoeker meent dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom dat beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk en voldoende ernstig is. Dat de verwerende partij dienaangaande bovendien onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen.

Immers veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat lastens verzoeker twee processen-verbaal werden opgemaakt én dat hij op 30 oktober 2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het loutere gegeven dat lastens verzoeker processen-verbaal werden opgemaakt en dat hij zou kunnen worden veroordeeld, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde

kan overeenkomstig het bestaan van twee processen-verbaal en een mogelijke toekomstige veroordeling niet prima facie oordelen dat verzoeker een werkelijk en actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen, laat staan de vaststelling van het bestaan van twee processen-verbaal en een gerechtelijk onderzoek zonder meer. Dat de motivering nopens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde aldus faalt naar recht.

De bestreden beslissing wijst enkel op het gegeven dat in 2014 zowel als in 2015 een procesverbaal werd opgesteld lastens verzoeker inzake 'in en uitvoer van drugs', doch brengt geen specificatie omtrent het uiteindelijk gerechtelijk gevolg dat werd gegeven aan deze processenverbaal enerzijds, noch van het precieze onderwerp van die processen-verbaal (precieze aard en ernst van de tenlastelegging(en), incrimatieperiode, ...) anderzijds. Ook voor wat betreft het gerechtelijk onderzoek zoals waarin een aanhoudingsmandaat werd verleend op 30 oktober 2024 laat de bestreden beslissing na te specificeren nopens bijvoorbeeld de precieze tenlastelegging, incrimatieperiode of omvang van het dossier. Verzoeker meent aldus dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is voorbereid en is gestoeld op een onvolledige feitenvinding.

Een objectieve werkelijke, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 3° (cf. infra) van de Vreemdelingenwet, worden geschonden door in hoofde van verzoeker ten onrechte een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet houdt de bestreden beslissing voor als zou er in hoofde van verzoeker een risico bestaan op onderduiken. Hiertoe verwijst de bestreden beslissing naar enkele subbepalingen onder artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, te weten de lidnummers 1°, 2°, 3° en 4°.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker 'na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming zou hebben ingediend binnen de door de wet voorziene termijn' nu uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker sedert 2014 in België zou verblijven en hij niet zou hebben getracht om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren (1°). Immers heeft verzoeker verblijfsrecht in Spanje ingevolge gezinshereniging met een Unieburger (stuk 3). Dit staat hem toe om vanuit Spanje met zijn Marokkaans paspoort en Spaanse verblijfstitel – quod in casu – visumvrij te reizen naar België en zulks voor een periode van maximum 90 dagen. Dat de bestreden beslissing niet vaststelt dat verzoeker langer op het grondgebied zou hebben verbleven dan toegestaan volgens artikel 6 van de Vreemdelingenwet en aldus een verblijfsaanvraag zou moeten hebben ingediend.

De bestreden beslissing gaat verder dat verzoeker 'in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zou hebben gebruikt, of fraude zou gepleegd of andere onwettige middelen zou hebben gebruikt' nu hij gebruik zou maken van een alias (2°). Verzoeker stelt formeel dat hij in een verblijfsprocedure nooit gebruik heeft gemaakt van een alias. In zoverre verzoeker desgevallend tegenover de verbalisanten in een weerhouden druggerelateerd proces-verbaal een alias zou hebben gebruikt, valt dit niet onder de toepassing van artikel 1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Overigens kan één en ander niet blijken uit het administratief dossier.

De bestreden beslissing weerhoudt dat verzoeker 'niet zou meewerken of zou hebben meegewerkt met de overheden' nu hij zich niet binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn zou hebben aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (3°). Verzoeker verwijst andermaal naar het gegeven dat verzoeker verblijfsrecht heeft in Spanje ingevolge gezinshereniging met een Unieburger (stuk 3) en dit hem toestaat om vanuit Spanje visumvrij te reizen naar België met zijn Marokkaans paspoort en Spaanse verblijfstitel – quod in casu. De bestreden beslissing stelt niet vast dat verzoeker langer op het grondgebied zou hebben verbleven dan de drie dagen binnen dewelke hij zich zou hebben moeten aanmelden bij de gemeente.

Tot slot houdt de bestreden beslissing voor dat verzoeker 'duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden' nu hij geen gevolg zou hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (4°). Andermaal verwijst verzoeker naar het gegeven dat hij verblijfsrecht heeft in Spanje (stuk 3) en aldus met zijn Marokkaans paspoort en Spaanse verblijfstitel binnen bepaalde perken over- en weer mocht reizen – quod in casu, nu hem nooit een inreisverbod werd opgelegd. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker het grondgebied na de vorige bevelen daartoe inderdaad niet zou hebben verlaten en hij aldus effectief zou hebben duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, quod non in casu.

Verzoeker is aldus van oordeel dat de vaststelling van het voorgehouden risico op onderduiken allermist zorgvuldig werd vastgesteld. Geen van de subbepalingen onder artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet vinden daadwerkelijk toepassing. Dat het voorgehouden risico op onderduiken niet actueel en reëel is en niet na een degelijk individueel onderzoek werd vastgesteld. Aldus schendt de vaststelling artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet; de motivering faalt dienaangaande naar recht.

Waar als motivering voor de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan tevens wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, verwijst verzoeker naar wat supra werd uiteengezet over dat voorgehouden gevaar voor de openbare orde. Dat aldus ook de motivering voor de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet faalt naar recht.

Dat zich tot slot een schending heeft voorgedaan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. De Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat moet worden gerespecteerd, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

De bestreden beslissing meldt dat verzoeker op 23 december 2024 de kans zou hebben gekregen om de vragenlijst in het kader van zijn hoorrecht in te vullen in de gevangenis van Turnhout en dat hij zulks zou hebben geweigerd. Evenwel is niets minder waar. Aan verzoeker werd medegedeeld dat hij een formulier diende in te vullen teneinde te kunnen terugkeren naar Marokko, niet dat hij zou worden gehoord om omtrent zijn motieven om niet terug te keren naar Marokko. Bovendien was voor verzoeker geen tolk voorzien terwijl hij enkel de Arabische en Berberse taal machtig is. Nochtans is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden. Het Hof van Justitie stelde in arrest Boudjlida uitdrukkelijk dat een onwettig verblijvende derdelander – quod non in casu – het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C- 249/13).

Dat de alhier bestreden beslissing dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens dient te worden geschorst.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat hem op 2 mei 2025 eveneens werd betekend en foto's van een Spaanse verblijfskaart op zijn naam (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name het motief dat verzoeker “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*” (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet) enerzijds, en anderzijds het motief dat “*hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*” (artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet). Wat dit laatste betreft, wijst de gemachtigde van de minister wijst erop dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België niet heeft nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde, waarbij wordt verwezen naar twee eerdere processen-verbaal wegens in- en uitvoer van drugs en naar het aanhoudingsbevel van 30 oktober 2024, eveneens wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

2.7. Verzoeker is in de eerste plaats van mening dat de bestreden beslissing behept is met een onzorgvuldigheid omdat de gemachtigde van de minister nagelaten zou hebben om op concrete wijze melding te maken van en rekening te houden met zijn actuele medische situatie.

2.8. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zelf heeft verzuimd om concrete informatie te verschaffen over zijn ‘actuele’ medische situatie en dit in zijn verzoekschrift evenmin verder uitwerkt, waardoor hij de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid of een gebrekkige motivering kan verwijten doordat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op 23 december 2024 weigerde het formulier ‘hoorrecht’ in te vullen dat hem in de gevangenis ter beschikking werd gesteld, zodat daaruit evenmin informatie kan worden gepuurd betreffende zijn gezondheidstoestand. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien toen hij het volgende overwoog: “*Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene op dit moment een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, noch lijkt er sprake van medische problemen.*”

2.9. Verzoeker betoogt vervolgens dat de gemachtigde van de minister de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij over een Spaanse verblijfstitel beschikt (Verzoekschrift, bijlage 3), die hem zou toelaten om visumvrij naar België te reizen.

2.10. Ook hier beaamt de Raad de vaststelling uit de bestreden beslissing dat verzoeker “*(...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*”. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 28 oktober 2024 geïnterpelleerd werd door de politie bij een drugstransport in Hemiksem, maar dat hij slechts op 13 november 2024 door het bureau (DID) Identificatie Gevangenen formeel kon worden geïdentificeerd. Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij in het bezit was van geldige binnenkomstdocumenten op het moment van zijn interpellatie door de politie op 28 oktober 2024. De Raad stipt aan dat de bewijslast op dit punt op de vreemdeling rust. Door thans in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn Spaanse verblijfstitel, maakt verzoeker immers geenszins aannemelijk dat hij destijds alle vereiste documenten had voorgelegd. Verzoeker toont dus niet aan dat hem ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee onderscheiden motieven, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Zelfs indien hij erin zou slagen aannemelijk te maken dat hij op basis van de combinatie van zijn Marokkaans paspoort en zijn Spaanse verblijfskaart voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden, toont hij niet aan dat de openbare orde-motieven uit de bestreden beslissing, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, niet langer overeind zouden blijven. In wezen viseert verzoeker met zijn kritiek inzake artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een overtollig motief van de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek van verzoeker tegen een overtollig motief kan onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890; RvS 21 mei 2013, nr. 223.538; RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

2.11. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld in verband met het gevaar voor de openbare orde dat voortvloeit uit verzoekers gedrag:

“Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.12. Verzoeker voert in zijn middel aan dat de gemachtigde van de minister op basis van twee processen-verbaal en een mogelijke toekomstige veroordeling niet *prima facie* kan oordelen dat verzoeker een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

2.13. De Raad stipt aan dat de gemachtigde van de minister zich bij zijn beoordeling of er al dan niet sprake is van een mogelijke verstoring van de openbare orde, mag steunen op feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Niets verzet zich er tegen dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid de door de politie vastgestelde feiten in aanmerking kan nemen en bewezen acht (cf. RvS 9 juni 2015, nr. 231.484). Het gegeven dat de gerechtelijke gevolgen van de processen-verbaal en het aanhoudingsmandaat niet verder uitgewerkt worden in de bestreden beslissing, is niet voldoende om de openbare orde-motieven onderuit te halen. Verzoeker levert namelijk geen tegenbewijs waaruit kan blijken dat hij niet bij deze druggerelateerde feiten betrokken was. Hij werd op heterdaad betrapt bij een transport van een lading cocaïne. Gelet op de aard van deze feiten ging de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door op basis van de beschikbare gegevens volgende overwegingen in de beslissing op te nemen:

“Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In de bestreden beslissing wordt overigens niet louter verwezen naar de processen-verbaal en het aanhoudingsmandaat, maar wordt eveneens de aard van de feiten waarvan verzoeker thans verdacht wordt onder de aandacht gebracht en wordt gewezen op de ernstige maatschappelijke impact van drugsfeiten. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig motiveerde waarom hij een werkelijk, objectief en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

2.14. Vervolgens besliste de gemachtigde van de minister om op grond van het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Hierbij wordt uitdrukkelijk naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet verwezen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)”

Het *“risico op onderduiken”* uit het hierboven weergegeven artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet wordt nader gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bevat op zijn beurt een aantal objectieve criteria om dit risico vast te stellen. In de bestreden beslissing wordt meer bepaald verwezen naar de objectieve criteria, vervat in artikel 1, §2, 1°, 2°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heet niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

(...)"

2.15. In de bestreden beslissing werd met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende overwogen:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 2014 in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een alias: B.(...) S.(...) °(...) Tunesië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 14.07.2014, 3.11.2015, 17.06.2016, 01.07.2019 en op 05.03.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

X (...) door PZ Antwerpen wegens in en uitvoer van drugs

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 30.10.2024 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verdovende middelen – deelneming aan vereniging), feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2.16. Wat het risico op onderduiken betreft, betwist verzoeker dat hij niet getracht zou hebben zijn verblijf te regulariseren. Hij wijst hierbij opnieuw op zijn Spaanse verblijfskaart, waardoor hij beweert over een visumvrij verblijf voor een periode van 90 dagen te beschikken. Verzoeker weerlegt echter de vaststelling niet dat hij sedert 2014 in België verblijft en zich nooit heeft aangemeld om zijn verblijf te regulariseren, waardoor hij niet aantoonbaar dat hij een wettig verblijf had op het moment van zijn interpellatie door de politie op 28 oktober 2024. In weerwil van verzoekers beweringen komt het aan hem toe om aan te tonen dat hij wel degelijk gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem in 2014, 2015, 2016, 2019 en 2022 werden afgeleverd. Verzoeker kan thans niet dienstig verwijzen naar zijn Spaanse verblijfstitel om aan te tonen dat hij het grondgebied wel degelijk heeft verlaten. Uit het 'administratief verslag vreemdelingencontrole' van 21 mei 2014, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt wel degelijk dat verzoeker zich met betrekking tot de verificatie van zijn identiteitsgegevens en zijn verblijfsdocumenten voordeed als B. S., van Tunesische nationaliteit. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 14 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarin deze alias werd opgenomen. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister redelijkerwijs vaststellen dat verzoeker zich "in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping" had bediend van valse of misleidende informatie. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat deze vaststellingen van de gemachtigde van de minister geen steun zouden vinden in het administratief dossier. Wat het gevaar voor de openbare orde betreft, kan worden

verwezen naar wat hierboven werd gesteld (zie punt 2.13.). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de beschikbare gegevens te concluderen “*dat kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*” en kon aldus op basis hiervan besluiten tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

2.17. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker verwijst hierbij ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers kritiek in verband met het hoorrecht feitelijke grondslag mist nu uit het administratief dossier blijkt dat hij op 23 december 2024 een vragenlijst hoorrecht voorgelegd kreeg, maar dat hij weigerde deze in te vullen. Verzoeker kreeg aldus de kans om alle relevante gegevens kenbaar te maken aan het bestuur alvorens de bestreden beslissing genomen werd. De kritiek van verzoeker, dat hem zou zijn meegedeeld dat de vragenlijst diende om naar Marokko terug te keren, is niet ernstig. Verzoeker beweert ook enkel de Arabische en de Berberse taal machtig te zijn en geen bijstand van een tolk te hebben genoten, maar uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij minstens noties heeft van Frans, Spaans én Nederlands. Bovendien geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoeker verzuimt echter enig concreet element aan te reiken dat de gemachtigde van de minister ertoe zou nopen om een andersluidende beslissing te nemen.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 1, § 2, 6, 7, eerste lid, 1° en 3° en/of 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische grondslagen, noch dat de motieven niet pertinent zijn. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het recht om gehoord te worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN